

A készlet még tart

Galló Béla publicista (gallobela@freemail.hu)

Fura, illetve jellemző, hogy az elmúlt időszak legkeményebb politológiai tényeit eddig szinte senki sem elemezte. Pedig a társadalom politikaundorát már az EU-parlamenti választások részvételi aránya jelezte, igaz, a közös tavaszi fiaskót valahogy még el lehetett sikálni. A magyar adatok így is az európai átlag felett vannak, magyarázták a politikusok, és elemzők tömkelege bólintott rá erre, mondván, hogy az európai választások amúgy sem a hatalom kérdéséről szólnak. Tessék megfigyelni, mennyivel könnyebb lesz majd az embereket arra „mobilizálni”.

Néhány hónappal közelebb 2006-hoz, az undor trendje mégis mintha makacsul erősödne. A legutóbbi (a kormányválság előtti) közvélemény-szondázások a pártok iránti bizalmat kifejező mutatók további gyengüléséről árulkodnak. Még rosszabb a helyzet a politikusok megítélésében. Kivétel nélkül mindenki veszített korábbi pontszámaiból. Demszky Gábor például nyolcat, de a vezető hármas, Dávid Ibolya, Mádl Ferenc, Bárándy Péter is eltékozolt kettőt-kettőt. Előállt az a rekordgyanús állapot, hogy a népszerűségi lista élén ma már ötvenhatvan százalék közötti eredménnyel is ott lehet villogni, ami azért nem valami robusztus közéleti teljesítmény.

Szóval, ha én politikus volnék, komoly energiákat fordítanék e csúnya trend megértésére. Nem bízom a dolgot PR-szakértőkre, hiszen ők legfeljebb a felszínt hőmérőzik, rendre anélkül kínálva csodarecepteket, hogy akár csak sejtenék is a diagnózist. Aligha valószínű, hogy csak a megváltón jópofa mondatok hiányoznának a hatásos és hiteles politikusi repertoárokból. Sokkal inkább az új tartalmak.

A politikai elit egésze egyelőre azonban a magabiztos zavarodottság jegyeit mutatja. Már ellenfeleik szíves támogatására sincs szükségük a politikusoknak, lejáratják magukat anélkül is. Felejthetetlen, ahogy kétségtelenül nehéz napjaiban Medgyessy Péter előbb silánynak nevezte – kit is? – mondjuk úgy: korábbi harcostársait, aztán sokat sejtetően korrupciót emlegetett az SZDSZ-szel kapcsolatban. Persze mindezt csak úgy általában, a megnevezésektől – ki tudja, miért? – igencsak óvakodva. Az SZDSZ-ből kilépő **Eörsi István**, jó szokásához híven, ennél kissé bátrabb és konkrétabb volt. Az ÉS-ben megjelent lírai jegyzeteiben nem sokat kertelve azt írta, hogy ő bizony „szabályszerűen rosszul lesz” volt párttársainak anyagi ügyeskedéseitől, nem kevésbé szellemi leépülésüktől – előbbinél Wekler Ferenc, utóbbinál Pető Iván esetével példálózott. Az így kibontakozó érdekes összbenyomáson az sem segít sokat, hogy Medgyessyt, amióta eltávolították, „silány” harcostársai retrospektíve immár kiváló miniszterelnöknek minősítik, az SZDSZ pedig időről időre melldöngető látványossággal szólítja fel Medgyessyt, bizonyítsa be hirtelen felindulásból kikotyogott korrupciós vádjait. Vagy ha nem, hát szakadjon rá a csillagos ég.

Ebből a sajátos versenyfutásból természetesen az ellenzék sem maradhat ki. Az a leküzdhetetlen ellenszenv, amelyet a Fidesz Dávid Ibolya iránt érez, pillanatnyilag az önállóság látszatában tobzódó Font Sándor szavaiban inkarnálódik. Font gatyás egyszerűséggel csak amolyan női szeszélynek értékeli elnök asszonya politikai ténykedését, hogy később mégis inkább bosszúszomjas hölgyeménynek fesse le őt. De nehogy a nőkkel szemben negatív elfogultság vádjával illethessék, keményen oda-csap egyet a másik „politikai terroristának”, a „jellemgyenge” Herényi Károlynak is, halmazatilag több mint becsületsértés-gyanúsán.

Eddig azt hitte volna az ember, Torgyán dr. távozásával megcsapant a választókat holmi agyatlan befogadói szivacsnak tartó politikusi handabandázások utánpótlása. Tévedés. Változatlanul hülyének vagyunk nézve. Egyelőre a készlet még tart.